

lovce a že odkoupil druhou polovici od Čenka E-a koncem ledna 1929, a stal se takto výhradním vlastníkem. Tvrdí-li v dovolání, že vlastníkem auta byla původně společnost Čeněk E. a František K., jako samostatný podmět práv a závazků odlišný od osob tvořících společnost, dostává se do sporu s tím, co sám uznával. K vyvrácení jeho nyní zastávaného mylného právního názoru stačí poukázati na rozhodnutí čis. 4827, 3803 sb. n. s. (srov. čis. 1917, 2684, 3857 sb. n. s.), z nichž plyne, že jmění společnosti utvořené ať dle obchodního zákona (čl. 85 a násl.), ať dle občanského zákona (§§ 1175 a násl.), není jměním různým od jmění členů, nýbrž že je jen souhrnem částí jmění jednotlivých společníků. I z obou návrhů i z obou pojistek je zřejmo, že nebyla pojištěním společnost, nýbrž František K. a Čeněk E. Z § 8 všeobecných podmínek pro pojištění silostrojů proti poškození nelze vyvozovati, že zanikl pojišťovací poměr tím, že žalovaný nabyl výhradného vlastnictví k pojištěnému silostroji. Změnou držby rozumí toto ustanovení převod držby silostroje z dosavadního vlastníka neb spoluvlastníka na osobu od něho zcela různou. Neboť § 8 pojišťovacích podmínek, jenž odpovídá nutčímu ustanovení § 67 (§ 72) zák. o smlouvě pojišťovací, jest vykládati v souvislosti s ustanovením § 63 téhož zákona o zániku zájmu na pojištění. Zcizil-li dosavadní pojištitel pojištěnou věc, pozbyl ovšem zájmu na jejím pojištění proti poškození a proto pojišťovací poměr zaniká. Naopak ale: nabyl-li dosavadní spoluvlastník pojištěné věci k ní výhradného vlastnictví, nezanikl, nýbrž zvýšil se jeho zájem na pojištění věci proti jejímu poškození a poměr pojišťovací nezaniká. Na ustanovení § 10 všeobecných pojišťovacích podmínek o pojištění proti povinnému ručení se nemůže žalovaný rovněž odvolávati, poněvadž i toto ustanovení předpokládá, že podnik přešel do vlastnictví osoby jiné, což se, jak shora doličeno, nestalo. Nedopadá však na souzený případ ani ustanovení § 3 dodatečných ustanovení k všeobecným podmínkám pro pojištění povinného ručení majitelů silostrojů, jež jedná o změně v osobě spolumajitele. Neboť zřejmě tím myslí spolumajitele, který dosud spolumajitelem a tudíž pojištěním kryt nebyl a je osobou různou od osob původních spolumajitelů. To zjevno i z toho, že ustanovení to se týká i změny ustanoveného řidiče.

Čís. 11606.

Při umoření státních stavebních losů jest ohlašovací lhůtu podle § 7 čis. 1 cís. nař. ze dne 31. srpna 1915, čis. 257 ř. zák., počítati od splatnosti umořovaných stavebních losů.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1932, R I 282/32.)

Soud první stolice stanovil jednoroční lhůtu k umoření ztracených státních stavebních losů tak, že k případnému umoření losů dojde za rok od první vyhlášky Ústředního oznamovatele a od splatnosti losů. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvod y: Rekurs, dovozující, že počátek umořovací lhůty nemá býti činěn odvislým od splatnosti losů, ježto nejde o listiny opatřené kupony, jež prý § 8 druhá věta zák. čis. 257/15, jediné má na mysli, není důvodný. Jest ovšem pravda, že státní stavební losy nemají kupony a že citovaný pa-

ragraf výslovně nemluví o listinách, které sice spadají pod pojem listin § 7 čís. 1 zák. čís. 257/15, avšak nejsou ještě splatné, ale z celého smyslu obou odstavců § 8 cit. zák. jde na jevo zákonodárcův úmysl, odsunouti umoření listin až po době jejich dospělosti, tak by bezelstný majitel byl co nejvíce chráněn, a proto nelze než souhlasiti s dosavadní praxí, která stylistickou mezeru zákona vyplňuje ve smyslu intencí zákonodárcových, jež došly též výrazu ve sdělení ministerstva spravedlnosti na str. 313 Věstníku min. sprav. z roku 1915, obzvláště, ana se tím nikterak neděje žadateli újma a zájem státní spolu se zájmem bezelstného držitele jest tak lépe chráněn.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o dovolací rekurs do usnesení potvrzujícího rozhodnutí soudu první stolice, jenž může býti podán jen z důvodů § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného, jež podle § 1 císařského nařízení ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. platí i v řízení umořovacím, pokud toto císařské nařízení neustanovuje jinak, o kteroužto odchylku však v souzeném případě nejde. Není nezákonností, míní-li nižší soudy, že ohlašovací lhůta podle § 7 čís. 1 císařského nařízení má býti počítána podle § 8 (1) téhož nařízení od splatnosti stavebních losů, o jichž umoření jde, naopak mínění tomu sluší přisvědčiti a odkázati dovolací rekurentku na správné odůvodnění rekursního soudu.

Čís. 11607.

Pro posouzení, zda zabavené věci jsou povinnému, po případě jeho rodinným členům (a čeledi), žijícím s ním ve společné domácnosti, ve smyslu § 251 čís. 1 ex. ř. nevyhnutelně potřebné, jest rozhodná doba jich zabavení.

Mezi rodinné členy povinného ve smyslu § 251 čís. 1 ex. ř. nelze čítati dospělého syna povinného, který má samostatné povolání a vlastní rodinu, byť byl toho času bez zaměstnání a uchýloval se tu do domácnosti k povinnému. Mezi členy rodiny povinného lze čítati osoby uvedené v § 40 obč. zák. jen, pokud tvoří s povinným skutečně rodinné společenství v době výkonu exekučního zájmu.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, R I 284/32.)

O návrhu dlužnice, by byla ohledně pohovky zrušena mobilární exekuce, bylo původně rozhodnuto zamítavě. Opětnému návrhu dlužnice na vyloučení pohovky z exekuce s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl vzhledem k tomu, že povinná strana má ve svém bytě mimo pohovku, na které sama spí, tři postele, které používá syn dlužnice se svou manželkou a s dvěma dětmi. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Rekursní soud, ano jde o opětný návrh povinné strany na vyloučení zabavené pohovky z exekuce, o němž již bylo potvrzujícím usnesením rekursního soudu ze dne 20. června 1930 zamítavě rozhodnuto, má za to, že jde